

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1922 | 71. AARGANG

KONFERENCEN I SALT LAKE CITY
den 6., 7. og 8. Oktober 1922.

Den 93-halvaarlige Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tog sin Begyndelse den 6. Oktober 1922, Kl. 10 Form., under de mest tilfredsstillende Forhold. Vejret var meget smukt, Solen skinnede klart paa den skyfri Himmel og en særlig stor Interesse og Begejstring gjorde sig gældende hos de mange Tusinde, som var forsamlet i det store Tabernakkel. Ledende kirkelige Repræsentanter af Zions Stave baade i Utah saavel som fra de omkring liggende Stater var til Stede. Alle Siddepladser var optagne og mange stod i Gangene.

Mødet aabnedes med Sang af det store Sangkor og Bøn af Norman S. Lee, Præs. for Box Elder Stav. Præs. Heber J. Grant holdt Konferencens Aabningstale, der indeholdt mange vigtige Problemer om Kirken og Verdens komplicerede Forhold. (Præs. Grants Tale vil komme i det næste Nummer af »Stjernen«.) Ældste B. H. Roberts, Præs. for Øststaternes Mission, var den næste Taler. Han fortalte

om sin Virksomhed i Østen og frembar paa en tydelig Maade de Sidste Dages Helliges Budskab til Verden, men i Særdeleshed vedrørende Folket i Amerika, thi Gud havde for hundreder af Aar siden tydelig tilkendegivet, at det amerikanske Folk maatte holde Guds Bud, fordi dette Land var et udvalgt Land fremfor alle andre Lande, og at det Folk, som skulle bebo dette Land, skulde være et frit Folk, men kun saalænge som det overholdt hans Bud. Taleren oplæste følgende fra Mormons Bog:

»Men se, dette Land, siger Gud, skal være Dig til et Ejendomsland, og Hedningerne skulde blive velsignede i Landet.

Og dette Land skal blive et Frihedsland for Hedningerne, og der skal ingen Konge bestaa i Landet, som skulde oprejses blandt Hedningerne.

Thi se, dette er et Land, som er udvalgt fremfor alle andre Lande, og derfor skulde de, som besidder det, tjene Gud eller vorde udryddede; thi det er Guds evige Beslutning. Og det er ikke førend Landets Børn bliver fuldkommen ugudelige, at de bliver udryddede.

Se, dette er et udvalgt Land, og hvilket som helst Folk, som besidder det, skal være fri for Trældom, for Fangenskab og for alle andre Folk under Himmelen, dersom de blot ville tjene Landets Gud, som er Jesus Kristus, hvilket er bleven kundgjort formedelst det, som vi har skrevet.«

Ældste Roberts hentydede ogsaa til Joseph og Hyrum Smiths Martyrdød og de store Forfølgelser, som dette Folk havde gennemgaaet, idet at de blev drevne fra deres Hjem; dette maatte denne Nation betale dyrt. Som Illustration hentydede han til den store Borgerkrig i Aaret 1861—65 som en delvis Forsoning for denne Nations Synder. Med Hensyn til de Forbrydelser og den Lovløshed, som eksisterede i de Forenede Stater, sagde Taleren, at det var paa høje Tid, at Kirkens Præsident og Guds Profet paa

Jorden skulde opløfte en Advarsels Røst til denne Nation og andre Nationer.

Mødet sluttede med Bøn af Præs. Duckworth fra Blackfoot, Idaho.

Eftermiddagsmødet aabnedes med Sang og Bøn af Stavspræs. Joseph E. Carden, Cache Stav. Den første Taler var Præs. Chas. W. Penrose. Han sagde, at da Sangen: »O, sig hvad er Sandhed«, blev afsunget, saa besluttede han at tage Ordet Sandhed som sit Emne. Sandhed er evig og uforanderlig, men Evnen til at fatte og forstaa er fra Gud, og de Sidste Dages Hellige burde være i Besiddelse af en stor Grad af Sandhedens Aand, fordi de er af Israels Hus.

Ældste Joseph W. Mc. Murrin, Præs. over Missionen i Californien var den næste Taler og berørte hovedsagelig Missionsarbejdet i denne Mission; han udtalte sin store Tilfredshed over den Fremgang, som havde gjort sig gældende og Fremtidens store Muligheder. Der er 10,000 Medlemmer af Kirken i denne Mission. 2000 af disse er kommet til Californien i det sidste 1½ Aar paa Grund af, at Arbejdsforholdene er bedre der end paa mange andre Steder.

Charles W. Nibley, Kirkens præsiderende Biskop, sagde, at han var i fuld Harmoni med de Tanker, som Præs. Grant havde udtalt med Hensyn til Kirkens Stilling og den store Nødvendighed af at vise ubetinget Lydighed mod Lovene. Han sagde, at Selviskhed er en Rod til de fleste Onder, som gør sig gældende i den industrielle Verden, saavel som mellem Nationer og Mennesker indbyrdes.

Præsidenten for Colorado-Missionen, John M. Knight, forklarede hvorledes han i Fortiden havde søgt Kirkens Lederes Raad og Vejledning, selv i timelige eller verdslige Henseender og havde altid fundet, at deres Raad var de bedste at efterfølge, og han raadede alle til at gøre det

samme. Mødet sluttede med Sang af Koret og Bøn af Stavspræs Mark Austin, Frimont, Idaho.

Lørdag den 7. Oktober, Kl. 10 Form., fortsattes Konferencen med Sang og Bøn af Stavspræs. Wm. L. Rich, Bear Lake, Idaho. Ældste John A. Widtsoe af de 12 Apostles Quorum var den første Taler. Han sagde, at den Tanke, som Præs. Grant havde udtalt i Aabningstalen vedrørende Lovlydighed havde bragt ham til at spørge: »Hvad er Aarsagen til, at Menneskene overtræder Loven?« Han var kommen til den Slutning, at Uvidenheden var en stor Aarsag. De bedste Midler til at bekæmpe Lovløshed er Oplysning, og de Sidste Dages Helliges Motto er: »Herrens Herlighed er Intelligens«, og Statistiken viser, at dette Folk staar paa et højt Standpunkt i denne Henseende. Menneskene behøver baade intellektuel og aandelig Udvikling og som Pædagog mente han, at Uddannelse i Skolerne vilde bringe de ønskede Resultater. En aandelig Udvikling meddeles ikke i de almindelige Skoler, og det er derfor af stor Nødvendighed for Kirken at have Skoler, hvori det aandelige og intellektuelle Menneske harmonisk udvikles.

Kirkens Patriark, Hyrum G. Smith, advarede alle Kirkens Medlemmer mod at følge Verdens Forfængeligheder, thi hvis de gør dette, saa vil de samme Straffedomme komme over dem som over Verden. Den Vej, som Herren har udpeget for sit Folk, er den eneste, som man med Sikkerhed kan vandre paa. Apostel Melvin J. Ballard var den næste Taler. Han sagde, at der aldrig havde været en Tidsperiode i Verden, hvor han hellere havde ønsket at leve paa Jorden end som nu. De Sidste Dages Hellige har et stort Ansvar, fordi de har annammet Evangeliet og i Daabens Pagt forpligtet sig til at leve et rent Liv. Han opfordrede alle til at leve i Harmoni med Evangeliets Lærdomme, saaledes at de kunde nyde den aandelige og legemlige Styrke til at udføre Herrens Hensigter paa Jorden og

være værdige til Guds Velsignelser; thi dersom de Sidste Dages Hellige ikke lever et helligt og bedre Liv end andre Mennesker, saa vil deres Fordømmelse blive stor, fordi de har modtaget Lyset. Apostel Richard H. Lyman hentydede til det betydningsfulde Arbejde, som udføres i Kirkens Skoler, Religionsklasserne og de Unges Forening.

Lørdag Efterm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: »O, min Fader« og Bøn af Stavsprs. Wm. T. Jack, Oakley, Idaho. Den første Taler var Apostel Stephan L. Richard. Hans Emne var Liberalitet. Han beklagede højt, at mange Mennesker misbruger deres Frihed og overtræder Kirkens og Landets Love. Vi byder alle lovlydige Fremmede velkommen iblandt os, og er villige til at forene os med dem, men vi byder ingen velkommen, som ringeagter Evangeliets Principer, thi vi er forpligtet til at holde Evangeliet rent og uforfalsket. Apostel James E. Talmage talte over Evangeliets og Præstedømmets Gengivelse ved Profeten Joseph Smith. Apostel Joseph Fielding Smith talte om Kirkens Mission, som er at berede Vejen for Jesu Kristi anden Tilkommelse. Apostel David O. Mac Kay, som er kaldt til at præsidere over den Europæiske Mission, var den næste Taler. Han sagde blandt andet, at alle, som bruger berusende Drikke og Tobak overtræder baade Kirkens og Landets Love og kan ikke vente at modtage Guds Velsignelser. Alle, som er Slaver paa dette Omraade, skulde alvorligt bede Gud om at hjælpe sig ud af denne Elendighed. Apostel Georg F. Richards talte ogsaa om Lovlydighed. Dette Lands Indvaanere er ansvarlig for, hvorledes de bruger deres politiske Rettigheder. Det er alle Embedsmænds Pligt at opretholde og haandhæve Lovene. Mødet sluttede med Sang og Bøn af Præsident for Cottenwood Stav, Uria G. Miller.

Søndag Form. den 8. Oktober Kl. 10 fortsattes Konferencen. Dette var Konferencens store Dag. Allerede ved 9 Tiden var Tabernaklet fyldt til Trængsel og kort efter

ogsaa Assembly Hall. Et Friluftsmøde blev afholdt baade Formiddag og Eftermiddag foran Oplysningskontoret. Over 20,000 Mennesker var til Stede paa én Gang under disse Møder. I Tabernaklet var den første Taler Præs. Anthony W. Ivins. Han talte om Guds Handlemaade med Menneskene fra Verdens Skabelse og til vor Tid, hvorledes Herren havde prøvet paa gennem Tidernes Løb ved sine Repræsentanter at lede Menneskene paa den rette Vej. Det Onde, som er i Verden, er fra Djævlen, der inspirerer Menneskenes Hjærter til at gøre det Onde og er Aarsag til Synd og Elendighed. Lydighed mod Guds og Landets Love kan alene frelse Menneskene fra Nutidens Onder og skabe Fred paa Jorden. Apostel Georg Albert Smith fremholdt paa en kraftig Maade den store Nødvendighed af Lovlydighed. Senator Reed Smoot var den sidste Taler ved dette Møde. Han talte om Bønnens Virkning og den Indflydelse som hans Moder havde haft paa hans Liv. Han raadede alle til at være lydige mod Landets og Kirkens Love. Han hentydede tillige til den Opposition, som gjorde sig gældende for 20 Aar siden, da han begyndte sin Virksomhed som Senator fra Utah i de Forenede Staters Senat i Washington. Han raadede alle under Livets vekslende Forhold at holde sig nær til Gud ved Bønnen. Han sagde, at han for 4 Uger siden besøgte Præsident Harding paa hans Kontor, som var ved Siden af hans Hustrus Sygeværelse, hvor hun kæmpede med Døden. Præs. Harding sagde: »Reed, jeg har aldrig i mit Liv følt mig saa hjælpeløs som jeg er nu«. Br. Smoot forsikrede Præs. Harding om, at der var Millioner af Mennesker, som bad til Gud for hans Hustrus Helbredelse, samt at han (Smoot) lovede ham, at han i sit Hjem den samme Aften i Særdeleshed vilde bede for hende. En Forandring fandt Sted til det bedre den samme Nat, og den paatænkte Operation blev ikke nødvendig. Mødet sluttede med Taksigelse af John W. Bluth, Præs. for North Weber Stav.

Søndag Efterm. blev der foruden Mødet i Tabernaklet, ogsaa holdt Møde i Assembly Hall og ude i den frie Luft. Mødet i Tabernaklet aabnedes med Sang og Bøn af Stavspræs. Søren Rasmussen. Det største Musiknummer i Konferencen, »Herren har forløst Zion«, blev udført ved dette Møde. Præs. Grant introducerede Prof. J. R. Howard fra Chicago, der holdt en Lovtale over det, han havde hørt. Kirkens Generalautoriteter blev derefter foreslaaet til Opholdelse. Præs. Grant gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Præs. C. W. Penrose sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndag Aften blev der afholdt en Søndagsskole Konference og Tabernaklet var igen fyldt til Trængsel, ja mange maatte gaa bort uden at komme ind. Ved korte Taler og Klasseopvisning blev Søndagsskolearbejdet forklaret og illustreret.

SKANDINAVISK MØDE.

Et skandinavisk Møde blev holdt i Assembly Hall umiddelbart efter Konferencens Slutning. Assembly Hall var fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med Sang af det udmærkede Sangkor af svenske, norske og danske Sangere, ledet af A. C. Ohlson. Bøn af Andreas Petersen. Senator Reed Smoot var den første Taler. Han hentydede til sin Moders Omvendelse i Norge og sagde, at hun havde været hans bedste Raadgiver, og han skyldte hende, næst Gud, sin store Taknemmelighed for, hvad han havde opnaaet i Livet. Hans Fader havde altid elsket og agtet hans Moder, og han havde ofte sagt til ham, at det bedste Blod, som var i hans Aarer, var det skandinaviske. Han havde lært af sin Moder, at et godt Eksempel taler højere end Ord. Han hentydede tillige til de eksisterende Forhold blandt Nationerne. Han havde haabet, at efter den store Verdenskrig, et bedre Forhold skulde gøre sig gældende, men i dette blev han skuffet, og efter nærmere Overvejelse, kom han til den Slutning, at de nuværende Forhold er en Op-

fyldelse af de profetiske Forudsigelser. Ingen Fred kan komme til Menneskene, førend alle har bøjet sig for Kristus og efterlever hans Lærdomme. Med Hensyn til sin personlige Erfaring, saa havde han fundet, at man aldrig taber noget ved at efterleve Evangeliets Forskrifter; for et Øjeblik kan det se ud som om man lider Tab, men i Længden lønner det sig at frygte Gud og holde hans Bud.

Ældste Heber C. Iversen, som for kort Tid siden havde præsideret over Nordveststaternes Mission, beklagede, at han ikke havde lært sit Modersmaal. Han havde præsideret i et Ward for 20 Aar, samt 3 Aar som en af Kirkens Missionærer. Stavspræs. Søren Rasmussen sagde, at han var taknemlig, fordi hans Forældre havde været venlige mod Missionærerne i Danmark, førend de selv blev Medlemmer af Kirken. Han skyldte dem selv en Tak, fordi han var Medlem af Kirken og tillige for den Stilling, som han indtog, og han vilde sige som Senator Smoot: »Ingen vil tabe noget ved at være et Medlem af Kristi Kirke.« Ældste J. M. Sjødahl hentydede til Evangeliets Forkyndelse i Skandinavien for mange Aar siden, fra hvilke Lande saa mange gode Mænd og Kvinder er kommet til dette Land. Hentydede til den store fremragende Stilling Senator Smoot indtager i de Forenede Staters Senat. Opmuntrede alle til Trofasthed i Bøn og ønskede, at Fred snarest maatte komme paa Jorden.

Dernæst talte forhenværende Biskop O. B. Andersen af Morgan, der nylig er kommet hjem fra et Besøg i Danmark. Ældste Axel Andreasen, som nylig er hjemkommen fra en Mission i Staterne, gjorde nogle faa Bemærkninger.

H. M. H. Lund hentydede til Opførelsen af Monumentet for Præs. Lund, og opmuntrede alle, som ikke havde givet noget Bidrag, at gøre dette snarest muligt. Ældste Andrew Jenson talte om den skandinaviske Missions Historie, som nu er under Arbejde, og bad alle, som havde præsideret over Grene og Konferencer at sammenligne deres Opteg-

nelser med de som Taleren havde, saa at alt kunde blive saa komplet som muligt. Mødet sluttede med Sang af Koret og Bøn af Ældste Ole Winther.

AFLØSNING.

Ældste Thorleif Jacobsen er afløst fra sin Missionsvirksomhed i Danmark med Tak for udført Arbejde.

Han vil rejse til sit Hjem, Weston Idaho, den 17. Novbr. med »Frederik 8« fra Kristiania.

„DØDEN OG DENS MYSTERIER“.

En Anmeldelse af Camille Flammarions sidste store Værk.

Af *Morten A. C. Nicolaysen.*

Den udmærkede Artikel-Serie i »Stjernen« om »Døden — og hvad der følger efter« af Henning Jensen er et særdeles tankevækkende Indlæg mod den krasse Materialisme, som for aarevis har forkyndt Kødets Evangelium som det eneste naturlige og værd at stole paa. Naar Menneskelegemet var dødt, saa efterlod det sig ved kemisk Analyse et vist Antal Gram i Fedt, Jern, Sukker, Kalk og Svovl. Men det var i og for sig det eneste mærkværdige, der var tilbage af den menneskelige Intelligens efter Døden. Man gjorde gældende som saa: Mennesket er efter alt kun et Skelet med et Væv af Kød omkring sig eller en Sammensætning af Molekyler af Ilt (Surstof), Brint (Vandstof), Kvælstof og Kulstof eller for at tage det i Vægtsporgsmaal: Et Menneske bestaar af seks Kilo Ben, femten Kilo Æggehvidestoffer og Fibrin og halvtredsindstyve Kilo Vand. I den Retning lød Røsterne af de filosofiske og videnskabelige Bestemmelser. Materialismens Hoveddogme var Reageringen af det uadskillelige, uopløselige evige Atom. Men Videnskaben erkender nu, at ogsaa Atomet kan opløses

og separeres; og hvad bliver der saa videre af dem; ja det véd Videnskaben intet om.

Hvis der nu ingen Sjæl og Intelligens fandtes i Universet, men kun Atomer og atter separerede Atomer, og alle veloverveiede Livserfaringer støttede disse Iagttagelser og Meninger, kunde der være Grund til med Koldsindighed at finde sig i Sagen, som den saas, og endvidere ifølge Selvopholdelsesdriften gøre det bedste ud af Tilværelsen, selv om det kunde være beklageligt. Thi det er et Faktum i Kriminalhistorien — den subjektive saavel som den nationalt kollektive — at netop dens stærkt materialistiske Opfattelse og snevre Livssyn har givet Selvopholdelsesdriften den største Tøjlesløshed under Kampen for Tilværelsen, medens Menneskene trampede paa hverandre med jernskoede Hæle.

Men en saadan indholdsløs Livserfaring har ingen Hjemmel.

Paa den anden Side har tusindvis af Mennesker rejst sig mod Kødets Evangelium, egentlig ikke fordi de stod paa den sikre Kundskabs Grundvold og kunde gøre Rede for deres egen Tros Sammenhæng; men fordi en uvilkaarlig Følelse hos dem om Sjælens Udødelighed gjorde sig gældende. Til den klamrede de sig, som den Druknende klamrer sig i Livsmod til en sidste omdrivende Planke paa Oceanet. Den krasse Materialisme fra Slutningen af forrige Aarhundrede er i Grunden ikke ny. Ved at vende Blikket ned over Historiens Blade finder vi, at de to Anskuelser har kæmpet med hverandre i de store Verdensriger. Den ægyptiske og hebraiske Nations Opdagelse af Sjælen var vel nok den, der antog mest bestemte Former i Kultus.

Over Menneskehavets brydende Bølger og Storme har i Tidernes Løb de udødelige Væsener af og til vandret og afrevet Sløret fra sit Tabernakel, saa Menneskene pludselig blev stille og ærefrygtsfulde bøjede sig i Ydmyghed for det efter deres Forstand overnaturlige. Troen bevaredes saaledes tildels i Slægtsoverleveringerne. Kristi Mission og Vidnerne om hans

Opstandelse efter Døden gjorde et skarpt Fremstød og Gennembrud mod de daværende Verdensrigers Materialisme og forkvaklede Tro og Afgudsdyrkelse, og Millioner af Hedninger satte deres Tillid til ham, som forudsagt af Profeten Esaias. (Se Matthæus Ev. 12. Kap.).

I vort eget Slægtled har vi været og er endnu lykkeligere stillet overfor Opdagelsen af Menneskesjælen — den udødelige Aand. I Betragtning af Overskriften til denne lille Artikel er det ikke Stedet at komme ind paa, hvad den lange Række Vidner fra Profeten Joseph Smith og lige op til nærværende Tid har at sige om virkelige Manifestationer eller Aabenbaringer om, at Mennesket ikke alene er Kød, Blod og Ben, men besidder en udødelig Aand i Lignelse, Skikkelse og Lighed med den naturlige jordiske Personlighed, og at denne Aand ved Dødens Indtrædelse unddrager sig Menneskelegemet for at forenes med den hinsidige aandelige Verden og harmoniske Bevidstheds-Sfære.

Jeg har lige fuldendt Læsningen af første Bind, »Døden og dens Mysterier«, af den berømte Astronom og Videnskabsmand Camille Flammarion. Værket er udkommen i tre Bind paa Century Company, New York: 1. Før Døden. — 2. Dødsøjeblikket. — 3. Efter Døden. Til Grund for det ligger halvtredsindstyve Aars ihærdige og grundige videnskabelige Undersøgelser, bygget over hundredvis af forskellige uomstødelige aandelige Tilkendegivelser, Foreteelser og absolut redelige Vidnesbyrd *udenfor »Spiritismen«s Ramme.*

En Videnskabsmands første Pligt er Undersøgelse og Studium, og han kan kun meddele, hvad *han véd.* Men man maa lade Flammarion, at han allerede i 1. Bind grundigt fastslaar Aandens Eksistens, og at den allerede, medens den er forbunden med Legemet, kan virke uafhængig af det samme Legeme. Der vil ikke være Plads her til at komme ind paa en udførlig Omtale af Enkeltheder i dette højst interessante Værk. Jeg beder derfor Læseren, hvis det er oversat paa Dansk (hvad hans Bøger i Reglen er), at gøre sig bekendt der-

med i sin Helhed, thi det vil styrke ham i Viden om og Troen paa den aandelige Personlighed, uafhængig af Legemet, og hvorpaa Jesu Kristi Evangelium i Hovedsagen hviler, moralsk og praktisk.

Den store Mester Flammarion blandt Vidsterne (et Ord, som jeg kunde ønske maatte blive slaaet fast i dansk Sprog i Stedet for det fortyskede Videnskabsmænd) siger bl. a. i Indledningen om Bevæggrundene til Værkets Tilblivelse:

»Det er ikke alene den kolde Fornuft, der forlanger et Svar; det er ikke alene Sindet; men ogsaa vore Længsler, vort Hjærte. Jeg har først og fremmest foretaget disse omfattende Undersøgelser for at besvare sorgfulde Hjærters Spørgsmaal, og det forekommer mig, at det mest logiske Forord til denne Bog vil være enkelte af den store Masse fortrolige Breve, som er sendt mig i Løbet af det sidste halve Aarhundred, som med Ængstelse har anraabt mig om en Løsning af Mysteriet.«

Det er i højeste Grad hjærteskærende at læse disse Breve fra Forældre, som har mistet deres elskede Børn ved Dødsfald. Jeg har selv personlig været berørt af disse Følelser i mit Hjem og blandt Bekendte, men hvad der her møder os, er som et Niagaravæld af oprevne Følelser; de er som blinkende Flammesværd gennem Nattens Hjærte med Véer efter tusinde Saar; de gaar ud som Døendes Nødsskrig til den store Mester Flammarion med Bøn om Lægedom. En siger bl. a. til ham: »Hav Medlidenhed! I deres Navn, som De elsker, og som elsker Dem, vær ikke ufølsom overfor den største menneskelige Sorg, som nogensinde har sønderrevet et Hjærte! Sig noget til mig, De, som besidder Himlens Hemmeligheder! De, som véd. Vi stakkels Dødelige kan hverken vide eller forstaa. Fortæl mig, om Sjælene overlever noget Steds; om de erindrer; om de endnu elsker dem, som overlever dem her paa Jorden; om de ser os; om vi kan kalde dem nær til os.«

O, hvor vilde jeg ønske, at det evige Evangeliums glade Tidender, Jesu Kristi aabenbarede Budskab, betroet til Profeten

Joseph Smith og alle de andre, som kort efter og senere kaldtes, kunde faa en Anledning til at lægge Balsam paa deres Saar ved Hellig Aandens Kraft, da vilde Byrden ikke have været saa tung at bære for de sønderrevne Sjæle.

I Modsætning til »Verdens Præster, Biskopper og Kardinaler, hvoraf mange er uden Tro og kun lærer Troen som en social Nødvendighed«, som F. siger, træder Profeten Joseph Smith frem med bestemt Klarhed og besvarer den ovennævnte Brevskrivers Spørgsmaal til Flammarion. I hans Tale ved Patriark James Adams Begravelse siger han bl. a.: »De Retfærdiges Aander forfremmes til et større og herligere Arbejde; derfor velsignes de i deres Bortgang til Aandernes Verden. Eftersom de er indhyllet i det rene Lyshavs Vibrationer, er de ikke langt fra nogen af os, og de kender og forstaar vore Tanker, Følelser og Bevægelser og smertes ofte derover.« (Kirkens Hist. 6. B., S. 52).

(Fortsættes.)

EFTERAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 14. Oktober 1922. Til Stede var Missionspræs. Carl E. Peterson, Konferencepræs. Poul Gregersen og følgende Missionærer: John H. Jørgensen, C. P. Sørensen, Owen Poulsen, William Petersen, Elis H. Tronier, Orla Nielsen og Johannes Rasmussen. Sangkoret sang Salmen: »Fader vor i Himlen«. Bøn af Elis H. Tronier. Koret sang Salmen: »Jeg føler nu en Glæde«. Hvorefter følgende Rapporter blev afgivet: Esbjerg Gren af Elis H. Tronier, Odense og Randers Gren af Lauritz Larsen, Aarhus Gren af Præs. Poul Gregersen, Søsterforeningen af Margrethe Jensen, Ungdomsforeningen af Johannes Rasmussen, Søndagsskolen af N. P. Thomassen. Til Afveksling blev Salmen Nr. 175 afsunget.

Ældsterne William Petersen og Chr. M. Nikolaisen bar deres Vidnesbyrd. Salmen Nr. 191 blev sunget. Præs. C. P. Sørensen fra Aalborg bragte en Hilsen fra F. F. Samuelsen og P. S. Christiansen, der bor i Salt Lake City, Utah. Han udtalte sin Forbavselse over den Fremgang Ungdomsmøderne i København havde haft, siden han for et Par Aars Tid siden forlod København. Dengang mødte der gennemsnitlig kun 45 til disse Møder, medens der nu ved hans Tilbagekomst til Danmark mødte 125. Hvad er Aarsagen? Det var den intellektuelle Føde, som alle tænkende Mennesker søger efter. Ældste John H. Jørgensen gav et Resumé over sin Virsomhed i Aalborg Konference. Mødet sluttede med Salmen Nr. 186. Bøn af Ældste Owen Poulsen.

Konferencen fortsattes Søndag den 15. Oktober Kl. 10 Form. med et Søndagsskole-Program ledet af Skolens Forstander N. P. Thomassen. Mødet aabnedes med Salmen Nr. 25. Bøn af en af Skolens Elever, Else Jensen, dernæst Salmen Nr. 20.

Et godt Program blev udført: Korlæsning af Asta Jensen, Sang af Gudrund Thomassen. 1. Klasses Lektie omhandlede Kristi Fødsel, en Sang af Asta Jensen. 2. Kls. Lektie: Kristi Mission, Død og Opstandelse. Orgelsolo af Oda Johansen. Skolens Forstander takkede Børnene for vel udført Arbejde og opmuntrede alle til fortsat Arbejde, nedbad Herrens Velsignelse over Skolen.

Konferencepræs. Poul Gregersen sagde, at han glædede sig over, at vi var samlede under saa gunstige Forhold. Salmen Nr. 15 blev sunget. Elis H. Tronier, John H. Jørgensen og C. P. Sørensen talte opmuntrende Ord til Børnene. Missionspræs. Carl E. Peterson gav et Resumé over det, der var udført i Klasserne. Skolen sluttede med Salmen Nr. 16. Bøn af en af Skolens Elever, Gunner Thomassen.

Efterm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen Nr. 158. Bøn

af Ældste William Petersen, Salmen Nr. 59. Præs. Poul Gregersen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, som blev enstemmigt vedtaget, samt følgende: Som Præs. for Aarhus Konference Poul Gregersen, Konferencesekretær og Ejendomsbestyrer Lauritz Larsen, Forstander for Søndagsskolen N. P. Thomassen, 1. Raadgiver Anders Nielsen, 2. Raadgiver Owen Poulsen, Sekretær Asta Jensen, Organist Frida Jensen, Præs. for Ungdomsforeningen Lauritz Larsen, 1. Raadgiver Niels P. Arentzen, 2. Raadgiver Owen Poulsen, Sekretær Johannes Jensen. Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening Margrethe Jensen med Karen Nielsen og Inger Marie Tønnesen som Raadgivere, Sekretær Karla Jensen, Kassererske Ane Larsen. Kredslærere: N. P. Thomassen, S. P. Simonsen, Mads Johansen, Niels P. Arentzen, Anders Nielsen, Ernest Jensen, Dørvogter S. P. Simonsen, Skriver ved Møderne Mads Johansen, Sangleder Niels P. Arentzen, Organist ved alle Møder Frida Jensen. Kredslærerinder: Marie Thestesen, Ane Jørgensen Fischer, Laura Simonsen, Elisabeth Poulsen, Karen Johansen. Grens-Forstandere: Esbjerg Chr. M. Nikolaisen, Sekretær Olga Madsen. Odense Lars C. Larsen. Randers Jens Christensen. Kredslærere i Silkeborg Emil Thomsen og Johannes Bredahl.

Ældste Orla Nielsen opmuntrede alle til at vise et følgeværdigt Eksempel. Salmen Nr. 257. Ældsterne Jens Christensen fra Randers, Elis H. Tronier og Johannes Rasmussen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Mødet sluttede med Salmen Nr. 275. Bøn af Ældste C. P. Sørensen.

Mødet Søndag Aften aabnedes med en Sang og Bøn af Ældste Lauritz Larsen, derefter sang Koret en udvalgt Sang. Søster Eccles fra Ogden, Utah, som var paa Besøg, bar sit Vidnesbyrd og bragte en Hilsen fra Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening i Ogden. Ældste John H. Jørgensen talte om Menneskenes Fremtidsmuligheder. Koret

sang en udvalgt Sang. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: Kristi Daab og Barnedaaben. Slutningstanken af hans Tale var: »Lydighed er Gud, Ulydighed er Satan«. Mødet sluttede med en udvalgt Sang af Koret og Taksigelse af Ældste Owen Poulsen.

Mødet Mandag Aften den 16. Oktober aabnedes med Salmen Nr. 25. Bøn af Ældste Chr. M. Nikolaisen, dernæst en Sang af Koret. Ældste Elis H. Tronier bar sit Vidnesbyrd — maaske for sidste Gang i Aarhus, da hans Missionsvirksomhed nu var endt i Danmark. Til Afveksling en Sang af Koret.

Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Kirkens timelige og aandelige Forhold. Mødet sluttede med Salmen Nr. 4. Bøn af Ældste Lauritz Larsen.

Tirsdag den 17. Oktober afholdt den kvindelige Hjælpeforening et Møde, som var ledet af Præsidentinde Margrethe Jensen. Mødet aabnedes med Salmen Nr. 197, Bøn af Str. Karen Johansen, dernæst Salmen Nr. 164. Præs. Poul Gregersen talte om det store Arbejde, den kvindelige Hjælpeforening udførte her i Aarhus og mange andre Steder. Følgende Program blev udført: Sang af Asta Jensen, Tale af Str. Karen Nielsen. Et Orkester af 6 unge Mænd udførte 3 udmærkede Musikstykker, Orla Nielsen og Hr. Holstmand deklamerede til alles Opmuntring. Missionspræs. Peterson takkede for alles Flid i at gøre Konferencen saa tilfredsstillende. Derefter serveredes Chocolade og andre Forfriskninger. Mødet sluttede med en udvalgt Sang af Koret. Taksigelse af Str. Marie Tønnesen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).